தொகுப்புரை

நமது பயணத்தின் தொடக்கத்தில், தேவனுடைய இயல்பை ஊடுருவி நோக்குதல் என்பது எவ்வளவு துடுக்குத் தனமுள்ளதாக இருக்கிறது என்று நாம் கூறியதை நீங்கள் மறுபடி நினைவுகூருவீர்கள். வழியில் வலிமை மிக்க அறைகூவல்கள் இருந்த போதிலும், நமது வீர வரலாற்றில் நாம் ஒன்றிணைந்து வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றோம். தேவன், தமது சிருஷ்டிப்பிலும், தமது குமாரனிலும், மற்றும் வேத வசனங்களிலும் தம்மை வெளிப்படுத்தாமல் இருந்தால் நமது ஆராய்ச்சியில்/தேடுதலில் எந்த வளர்ச்சியும் ஏற்படுத்தி இருக்க முடிந்திராது என்று நாம் அறிக்கை யிடுகின்றோம். தேவன் தம்மைப் பற்றி வெளிப்படுத்தியிராதவைகளை நாம் அறிய முடியாது - என்றென்றுமாக! இது உண்மையில் நாம் இரு உண்மைகளை அறிந்தவர்களாய் இருக்கும்படியாக்குகின்றது. முதலாவது நாம் அவருடைய உதவியின்றி அவரை அறிய வருவதற்கு முற்றிலும் உதவியற்றவர்களாய் இருக்கின்றோம். இரண்டாவது, சிருஷ்டிப்பு தொடங்கி, ஒரு தேவன் இருக்கின்றார் என்பதை அறியும்போது, நிச்சயமாய் அமைதலுடன் இருக்க முடியும். தேவன் எப்படியிருக்கின்றார் என்பதை யும், நாம் எப்படியிருக்க வேண்டும், என்ன செய்ய வேண்டும் என்றும் அவர் விரும்புவது என்ன என்பதையும் வேதாகமத்திலிருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ள முடியும். நாம் ஒன்றுகூடிப் படிப்பதில் வேதாகமத்தை விரிவாகப் பயன்படுத்துவதின் காரணத்தை இது விளக்கப்படுத்துகின்றது.

பிதா என்ற வகையில் தேவனுடைய பல்முகப்புக் கொண்ட பணிப் பொறுப்பு பற்றி என்னைப் போலவே நீங்களும் திகைப்படைந்து மற்றும் பயபக்தியடைந்திருப்பீர்கள் என்று நான் நம்புகின்றேன். நமது பயணங் களில் காலத்தின் மூலைகளுக்கு நாம் திரும்பியிருக்கையில், நீண்ட காட்சி களானவை, தேவன் நித்திய பிதாவாக, சிருஷ்டிக்கும் பிதாவாக, உலகளாவிய பிதாவாக, தெரிவு செய்கின்ற பிதாவாக, மற்றும் ஆவிக்குரிய பிதாவாக இருப்பதைக் காண்பித்துள்ளன.

ஏதேன் தோட்டத்தில் ஆணும் பெண்ணும் ஆரம்ப காலத்தில் கொண்டிருந்த பரிசுத்த முழுமையை - பிதாவைப் போலவே இருந்த சிருஷ்டிகளாய்க் காணப்பட்டதை - அந்தப் பழங்காலத்தின் தெளிவற்ற காட்சிகளின் வழியாக நாம் உற்று நோக்கிய போது நமது இருதயங்கள் சந்தோஷத்தினால் குதித்தன. அவர்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் போய், வெளியேற்றத்தைப் பெற்று, அவரிடமிருந்து பிரித்திருந்த நிலையின் விளைவுகளினால் அவதிப்பட்டதை நாம் கவனிக்கையில் உடைந்த இருதயத்துடன் நாம் நின்றோம். விழுந்து போன மனித இனத்தை மறுபடியும் மீட்டமைப்பதற்குத் தேவனுடைய பொறுமையான செயலை நாம் பின்தொடருகையில் நமது ஆவிகள் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டன. கொந்தளிக்கும் மோசடிகள்/ஒழுக்கக் கேடுகள் இருந்த போதிலும்,

நீதியுள்ள சில ஆத்துமாக்களைத் தேவன், வெள்ளப்பெருக்கில் இருந்து நோவா மற்றும் பேழை ஆகிய வழிமுறையில் இரட்சித்தார். விக்கிரகாரா தனையும் பல தெய்வ வழிபாடும் இருந்த போதிலும் தேவன் தமது மக்களை ஒரு புதிய திசையில் வழி நடத்தும் நபராக ஆபிரகாமை அழைத்ததன் மூலம் (கலா. 3:6-9) தமது மாபெரும் வடிவமைப்பில்/திட்டத்தில் தொடர்ந்து உறுதியாய் இருந்தார். மோசேயின் மூலமாக, தேவன் தம் மக்களை மேசியாவாகிய கிறிஸ்துவினிடத்தில் நிறைவாக வழி நடத்திச் செல்லுவதற்கு வடிவமைக்கப்பட்ட நியாயப்பிரமாணத்தினால் காத்துக் கொண்டதை நாம் காண்கின்றோம் (கலா. 3:23-25).

பிறகு நாம் தனிச் சிறப்பான வகையில் பிறந்த தேவகுமாரன் இவ்வுலகத்திற்கு வந்தது பற்றி ஆராய்ந்தோம். தேவனுடைய கண்ணோக்கில், "காலம் நிறைவேறின போது" அவருடைய குமாரன் இந்தப் பூமிக்கு நண்பகலின் சூரியனைக்காட்டிலும் மாபெரும் பிரகாசத்துடன் வந்ததை நாம் கண்டோம். உண்மையில் அவரது தனிச் சிறப்பான தன்மை, கம்பீரம், நபர்த்துவம் மற்றும் மகிமை ஆகியவை, இந்தப் பரிசுத்தமும் நீதியும் உள்ள மனிதர் உலகத்தின் பாவங்களுக்காகத் தம்மைப் பலியாக ஒப்புவிக்கும் பொழுது சூரியனின் பிரகாசமும் கூட இருளில் மறையும் அளவுக்கு வற்புறுத்தி நம்ப வைப்பதாகவும், மிக மேலான தேவத்துவம் உள்ளதாகவும் இருந்தன (மாற். 15:33). இயேசுவுக்கு முன்பாக நின்று கொண்டு அவர் மரிப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ரோமானிய நூற்றுக்கு அதிபதி "மெய்யாகவே இந்த மனுஷன் தேவனுடைய குமாரன்" (மாற். 15:39) என்று கூறுமளவுக்குக் கூட, அந்தக் காட்சியானது மிகத் தெளிவானதாகவும், உருவக்குத்துகிறதாகவும், ''மற்ற உலகத்தின்'' கூறுகளினுடைய செயல் விளக்கம் கொண்டதாகவும் இருந்தது.

நாம் நம்புவதற்கு அரிய ஒரு பயணத்தில் இருந்திருக்கின்றோம். கடைசியாக நாம், தேவன் தம்மை நாசரேத்தூர் இயேசுவின் ஆவிக்குரிய பிதாவாகச் சித்தரிப்பதைக் கண்டிருக்கின்றோம் - ஆனால் இதுவே இந்த வரலாற்றின் முடிவாக உள்ளதா? இயேசு, தேவனைத் தம்முடைய ஆவிக்குரிய பிதா என்று காண்பிப்பதற்காக மட்டுமே இந்த உலகத்திற்கு வந்தாரா? இது நமது மாபெரும் துதிக்கும் ஆச்சரியத்திற்கும் பாத்திரமான சிந்தைக்கு அச்சமூட்டும் ஒரு வெளிப்படுத்துதலாக உள்ளது. இருப்பினும், நமது சிந்தைகளை அதிகமாய் அகலப்படுத்துக் கூடியதும், நன்றியுணர் வினாலும் நன்றி செலுத்துதலினாலும் நமது ஆவிகளை உயரச் செய்யக் காரணமானதுமான அதிக விஷயங்கள் உள்ளன. இயேசுவின் ஆவிக்குரிய பிதா என்ற வகையில் தேவன் நாமும் கூட ஆவிக்குரிய தகப்பனாக அவரைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படியாக தமது குமாரனை நமது பாவங்களுக்காகப் பலி செலுத்தினார் என்று இப்பொழுது நாம் அறிகின்றோம். இதுவே தேவன் நம் மத்தியில் செய்த செயலின் உச்சக் காட்சியாக உள்ளது. காலம் முடிவுறும் வரையிலும் இதைக் காட்டிலும் பெரிய செயல் எதுவும் வரப் போவதில்லை. வரப்போகிற நூற்றாண்டுகளில் தேவன் வேதாகமத்தில் விவரிக்கப் பட்டுள்ளது போலத் தகப்பனாக இன்னொரு பணிப் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளதாக ஒரு யுகத்தை விவரிக்கும் இன்னொரு புத்தகம் எதுவும்

இருக்கப் போவதில்லை. கிறிஸ்தவ யுகத்தில் மீட்பிற்கான அவரது மாபெரும் திட்டத்தின் உச்ச முடிவை நாம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். இது ஒரு ஆச்சரியப்படுத்துகின்ற திட்டமாக உள்ளது. இது தேவனுடைய ஒப்புரவாக்கும் ஊழியத்தின் சிகரமாக உள்ளது. கிறிஸ்துவுக்குள் இதன் முழுமையான நிறைவேற்றத்தைத் தேவன் உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்னதாகவே கண்டார்.

> தமக்கு முன்பாக நாம் அன்பில் பரிசுத்தமுள்ளவர்களும், குற்ற மில்லாதவர்களுமாயிருப்பதற்கு, அவர் உலகத் தோற்றத்துக்கு முன்னே கிறிஸ்துவுக்குள் நம்மைத் தெரிந்து கொண்டபடியே, பிரியமானவருக்குள் தாம் நமக்குத் தந்தருளின தம்முடைய கிருபையின் மகிமைக்குப் புகழ்ச்சியாக, தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படியே, நம்மை இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய்த் தமக்கு சுவிகார புத்திரராகும்படி முன்குறித்திருக்கிறார் (எபே. 1:4-6).

கிருபையும் அன்பும் கொண்ட ஒரு பிதாவினால் என்ன ஒரு மாபெரும் மகிமையுள்ள செயல் செய்யப்பட்டுள்ளது! நாம் அவருடைய பிள்ளைகளாகும்படிக்கு நமக்கு அவர் ஒரு வழியை அளித்துள்ளார். அவர் நமது ஆவிக்குரிய தகப்பனாயிருக்கும்படி விரும்புகின்றார். காலத் தொடக்கத்தில் அவர் மனித இனத்தைத் தூய்மையானவர்களாய்ச் சிருஷ்டித்தபடியாகவே, நம்மை மறுபடியும் உருவாக்குவதற்கு அவர் ஏங்குகின்றார். நாம் அவருடைய குடும்பத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகின்றார். நாம் "வீடு வந்து சேர வேண்டும்" என்று அவர் விரும்புகின்றார்.

அவரது கிருபையுள்ள ஏற்பாடுகளுக்கு நாம் எவ்விதம் பதில் தருகின்றோம்? அவரது ஒப்பிடப்பட முடியாத அன்பான அளிப்பை - இயேசு கிறிஸ்துவை - நாம் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றோம் (யோவா. 8:24). அவரை தேவனுடைய குமாரன் என்று விசுவாசித்து, நாம் மனந்திரும்பு தலில் அவரிடம் திரும்புகின்றோம் (லூக். 13:1-5) மற்றும் நமது பாவமன்னிப்புக்காக அவருக்குள் ஞானஸ்நானப் படுத்தப்படுகின்றோம் (மத். 28:18-20; அப். 2:38, 39). இந்த அடக்கத்தில் நாம் பாவத்திற்கு மரித்து, மறுபிறப்பில் புதிய ஜீவனுக்கென்று நாம் எழுப்பப்படுகின்றோம் (யோவா. 3:3-5; கலா. 3:26-29; ரோமர் 6:1-12). இந்த வழிமுறையில் கிறிஸ்துவில் நம் விசுவாசத்தை அறிக்கையிட்டுள்ள நிலையில், பரலோகத்தில் இருக்கும் நமது ஆவிக்குரிய பிதாவின் முன்னிலையில் அவரால் நாம் அறிக்கையிடப் படுவோம் என்பதை அறிகின்றோம் (மத். 10:32, 33). கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் தேவனுடைய "புது சிருஷ்டி"யாக இருக்கின்றோம்.

> இப்படியிருக்க, ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால் புதுச் சிருஷ்டியாயிருக்கிறான்; பழையவைகள் ஒழிந்து போயின, எல்லாம் புதிதாயின. இவையெல்லாம் தேவனாலே உண்டாயிருக்கிறது; அவர் இயேசு கிறிஸ்துவைக் கொண்டு நம்மைத் தம்மோடே ஒப்புரவாக்கி, ஒப்புரவாக்குதலின் ஊழியத்தை எங்களுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தார்.

அதென்னவெனில், தேவன் உலகத்தாருடைய பாவங்களை எண்ணாமல், கிறிஸ்துவுக்குள் அவர்களைத் தமக்கு ஒப்புரவாக்கி (2 கொரி. 5:17-19அ).

மாற்றுச் செயல் செய்யப்பட்டுள்ளது. நமது பாவங்களுக்காகத் தேவன் தமது குமாரனைப் பலியாக ஒப்புக் கொடுக்கும் அவரது திட்டமானது மகிமையான முறையில் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. "கிறிஸ்துவுக்குள் உலகத்தைத் தமக்கு ஒப்புரவாக்கிக் கொள்ளும்" தேவனுடைய அளிப்பை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளும்பொழுது அவருடைய குமாரனாகிய இயேசுவின் மூலமாக தேவன் நமது ஆவிக்குரிய பிதா ஆகின்றார். நமது நித்திய அடைவிடத்திற்கு என்ன ஒரு மாபெரும் வாய்ப்பு நிலை! ஆவிக்குரிய பிதாவை நமது மேன்மை தாங்கிய சக்கரவர்த்தியாகவும், இயேசுவை நமது இரட்சகராகவும் சகோதரராகவும் மற்றும் நண்பராகவும் கொண்டுள்ள நிலையில், நாம் தேவனுடைய ஊழியத்தின் ஒரு பகுதியாகின்றோம், இது இந்த முழுப் பிரபஞ்சத்தின் புத்தி கூர்மையுள்ள சிருஷ்டிகள் யாவும் தேவனுடைய மிக மேன்மையான ஞானத்தின் தாக்கம் பெறும்படியான பயபக்தி நிறைந்த ஏவுதலாய் இருக்கின்றது. எபே. 3:10-12 பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

உன்னதங்களிலுள்ள துரைத்தனங்களுக்கும், அதிகாரங்களுக்கும் அவருடைய அநந்த ஞானமானது சபையின் மூலமாய் இப்பொழுது தெரியவரும் பொருட்டாக, இயேசு கிறிஸ்துவைக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்த தேவனுக்குள்ளே ஆதிகாலங்கள் முதல் மறைந்திருந்த இரகசியத்தினுடைய ஐக்கியம் இன்னதென்று, எல்லாருக்கும் வெளிப்படையாகக் காண்பிக்கிறதற்கு, இந்தக் கிருபை எனக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவரைப் பற்றும் விசுவாசத்தால் அவருக்குள் நமக்குத் தைரியமும் திட நம்பிக்கையோடே தேவனிடத்தில் சேரும் சிலாக்கியமும் உண்டாயிருக்கிறது.